

vägsynerna utgående kungörelser skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då de på hvarje ställe taga sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas, samt att de väghållningsskyldige om vid synen befunna brister underrättas genom kungörelser, som ovilkorligen böra uppläsas å andra Söndagen efter syneförrättningens slut, med antydan derjemte att de, hvilkas vägar befunnits ogilda, skola inom viss förelagd tid hafva dem lagade, vid äfventyr, om sådant underlåtes, att med den försumlige kommer att förfaras efter 25 Kap. 11 § Byggningsbalken.

Stockholm den 3 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:

E. V. Almquist.

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1868, kl. 11 f. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 7, i anledning af gjorda anmärkningar emot Utlåtandet N:o 7 om ändring af 20 § Jagtstadgan.

I nämnda Utlåtande hade Utskottet föreslagit, att sista mom. 20 § i Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Vill någon erhålla sådan belöning, uppvisar roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller vederbörligen examinerad jägeritjensteman, tage hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna, och hafve sedan rätt att hos närmaste kronouppbördsman eller Wår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.»

Emot detta till Utskottet återremitterade förslag har blifvit anmärkt: att i de nordliga länen, der länsmansdistrikten äro stora och afstånden emellan de bebyggda orterna betydliga, besväret att, för utbekommande af skottpenningar, besöka länsmanen eller kronofogden i orten, skulle blifva ganska betungande, och att, om det ej funnes lämpligt att ordförande i kommunalstyrelse dem utfärdar, i stället borde stadgas, att kommunalstyrelsen egde utse någon inom kommunen boende lämplig person, hvilken skulle utfärda dessa betyg, hvilkas rättighet derjemte borde af kommunalstyrelsens ordförande atteras, eller ock att detta bestyr fortfarande kunde anförtros åt kommunalstyrelsernas ordförande och tillika stadgades att bevisen skulle utfärdas i närvaro af ett vittne: att, då städernas innevånare äfven sysselsätta sig med jagt och rofdjurs fällande, stadsboar icke borde besväras med resor till landet för erhållande af ifrågakomna bevis, och att sådana följaktligen äfven borde få utfärdas af städernas borgmästare: att orden »vederbörligen examinerad» framför jägeritjensman syntes öfverflödiga, enär skogs- och jägeritjensmän, hvartill endast räknades öfverjägare, jägmästare och öfverjägare, alltid äro examinerade.

Hvad sålunda blifvit anfördt har Utskottet tagit i öfvervägande, och enär, om än genom den föreslagna kontrollen på kommunalstyrelsernas ordförande frivilliga misstag böra kunna förekommas, den af motionären öfverklagade olägenhet dock kvarstår, att man hos kommunalstyrelsernas ordförande icke alltid kan påräkna den sakkännedom, som erfordras för att förebygga ofrivilliga misstag vid afgörandet, huruvida en uppvisad fogel är att hänföra till sådana rof- och skadedjur, för hvilkas dödande belöning är utfäst, så anser Utskottet fortfarande, att kommunalstyrelsernas ordförande böra befrias från ifrågavarande åliggande, likasom Utskottet af samma skäl icke kan understödja förslaget, att kommunalstyrelserna skulle ega att, hvar i sin ort, utse en person, som hade att bevisen utfärda. Deremot och till undanrödjande af den olägenhet, som i större länsmansdistrikt uppkommer deraf, att länsmanen kan vara aflägsen boende och att hvarken kronofogde eller någon jägeritjensman är närboende, anser Utskottet sig böra föreslå, att Konungens Befallningshafvande må ega att i sådana orter utse annan lämplig person, som bevisen utfärdar; äfvensom Utskottet finner det vara af nöden, att städernas innevånare må, för erhållande af dylika bevis, kunna vända sig till stadsfiskal; och anser Utskottet, att orden »vederbörligen examinerad» framför jägeritjensman må kunna ur förslaget utgå.

Utskottet får alltså vördsamt tillstyrka,

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes åt sista mom. i 20 § Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 gifva följande förändrade lydelse:

Vill någon erhålla sådan belöning, uppvisar roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman, stadsfiskal, skogs- och jägeritjensman eller, der behovet sådant påkallar och

Wår Befallningshafvande pröfvar nödigt, annan af Wår Befallningshafvande dertill förordnad lämplig person, tage hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna och hafve sedan rätt att hos närmaste krono-uppbördsman eller Wår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.

Stockholm den 3 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:

E. V. Almquist.

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1868, kl. 11 f. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 8, med anledning af väckt motion att bevis som meddelas för erhållande af belöning för dödade roffoglar och rofdjur skola utan lösen utfärdas.

Uti en till Utskottet remitterad motion, N:o 86, har Herr *Almquist, E. V.*, hemställt, det Riksdagen behagade besluta att till Kongl. Maj:t aflåta underdänig skrifvelse, med anhållan att Kongl. Maj:t täcktes genom kungörelse förordna, att bevis, som enligt 20 § i Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga den 21 Oktober 1864 utgifvas för erhållande af skottpenningar, skola utan lösen utfärdas.

Till stöd för denna framställning har anförts, att då, för erhållande af skottpenningar, jemlikt 20 § af berörda Kongl. Jagtstadga, intyg af kronofogde, länsman eller ordförande i kommunalstyrelse erfordras derom, att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats, samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurets hud